

Братъ и сестра.

Кога бѣше пленъ по земя,
 Янкула-го поплени'е,
 Г' однесо'а горна земя,
 Кжде сѣнце угреваше.
 Яника ъж поплени'е,
 Ъ однесо'а долна земя,
 Кжде сѣнце за'одвеше.
 Нивна майка останала
 Мегю то'а цѣрно море.
 И ми расле, ми порасле,
 Янкула сѣ учинило
 Добаръ юнакъ за жененіе,
 А Яника сѣ сторила
 Добра мома за мѣженіе;
 Янкула си явна коня,
 Да ми шетать задинъ земя,
 Да ми барать уб'а не'ста,
 Не'ста лика спроти себе.
 Отъ кѣ сѣнце угреваше,
 Нигде мома не ареса,
 Ни неко'а мѣшка жена,
 Ни неко'е вдо'ичище.
 Туку ми пойде Янкула
 Кжде сѣнце за'одвеше,
 Найде Яника девойка;
 Ъж посвѣрши и ъж зеде.
 Стояла деветъ месеци,
 Постигнала мѣшко дете
 Дете како люта зміа,
 Никако сѣ не опжлтивитъ
 Ни сѣ леляніе, ни сѣ дѣрженіе.
 Говореше не'еста-та:
 „А Янкула, господине!
 Я излези на новъ пазаръ
 Мегю то'а цѣрно море,
 Та купи си робинчица,
 Да ми лелятъ мѣшко дете.“
 Тога ми пойде Янкула,

Купи стара робинчица,
 Ъж донесе во одаа,
 Ъ дадо'е мѣшко дете.
 Сѣ нога лелятъ робинчица
 Сѣ нога лелятъ, сѣ уста пейтъ:
 „Нани, нани мое мнуче,
 Мнуче отъ сина, отъ керка!“
 Мнуче велитъ, сѣлди ронитъ.
 Начасъ дете ми заспало,
 На часъ ми сѣ опжлтило.
 Яника сѣ зачудила,
 И излезе на свой порти,
 Го пречека господина,
 Му прикажвитъ и му велитъ:
 „А Янкула, господине!
 Натера ъж робинчица,
 Да попейтъ на дете-во,
 Начасъ дете ни заспало.“
 И Янкула си велеше:
 „А егиди робинчице!
 Залеляй го мѣшко дете
 Залеляй го и запей,
 Как' прегіе що сѣ пеала.“
 Та залеля мѣшко дете:
 „Нани, нани, мое мнуче,
 Мнуче отъ сина, отъ керка!“
 Мнуче велитъ, сѣлди ронитъ. —
 „А егиди стара робинчице!
 Защо таква песма пейшь?
 Кжд' сме нашле братъ и сестра?“
 Тога велитъ робинчица:
 „Аль знаишь, Янко, паметвишь,
 Кога бѣше пленъ по земя,
 Янкула-го поплени'е,
 Г' однесо'е горна земя,
 Кжде сѣнце ми угревать;
 Яника ъж поплени'е,
 Ъ однесо'е долна земя,